

Arrest

nr. 234 079 van 16 maart 2020
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 27 oktober 2017 België binnen met een Venezolaans paspoort en verzoekt op 17 november 2017 om internationale bescherming. Op 14 januari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Venezolaans staatsburger te zijn geboren te Coro, in Falcon. In Venezuela heeft u steeds in Coro verbleven, u woonde er bij uw grootmoeder. U studeerde tot mei 2017 aan de universiteit. Uw vader was politicus. In 2004 was hij volksvertegenwoordiger voor de regeringspartij. Na de dood van Chavez sloot hij zich echter aan bij de oppositie. Hij werd lid van de politieke partij Voluntad Popular. Uw vader werkte voor twee verschillende radiostations, La Rumbra en Brolleros. Hij richtte Brolleros op in mei 2016 om de politieke problemen in het land aan te kaarten. Ook u werkte sinds juni 2014 voor de radio. U had een eigen programma over showbizz. Brolleros werd op 22 december 2016 opgedoekt door de regering omdat op deze zender over politiek werd gepraat. Uw vader stopte volledig voor de radio te werken op 19 oktober 2017. Hij blijft tot op vandaag wel actief op de website van diezelfde radiozender. Op 29 augustus 2016 werd uw huis, waar ook de radio is gevestigd, beschoten. De volgende dag werd uw vader telefonisch bedreigd. Jullie zijn daarna verhuisd en logeerden sindsdien bij een vriend van uw vader, F. A. (...), eveneens actief voor Brolleros en politiek geëngageerd. Op 20 oktober 2016 werd bij de radio ingebroken, de airco werd gestolen en computers werden vernietigd. Op 04 mei 2017 nam u deel aan een protest aan de universiteit. Dit protest werd gewelddadig neergedrukt en u besloot niet langer betrokken te zijn bij enige politieke activiteiten. Op 04 oktober 2017 werd een molotovcocktail gegooid naar het huis waar u verbleef en op 19 oktober 2017 werd het huis beschoten. Dit vormde voor u en de familie van F. A. (...) de aanleiding om het land te verlaten. Op 25 oktober 2017 vertrok u samen met de familie van F. A. (...). Jullie gingen met de bus naar Caracas en van daar kwam u per vliegtuig naar Frankrijk. F. A. (...) en zijn familie besloten naar Ecuador te gaan en uw vader dook onder in La Chapa, een klein dorp in de bergen van Falcon, waar hij bij een vriend verblijft. Op 17 november 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort, uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte, een foto van u en uw vader in de radiostudio, een kopie van een attest dat u actief was voor de radiozender Brolleros, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van het universiteitscertificaat van uw vader, een kopie van een attest dat aantoonde dat uw vader lid was van Voluntad Popular, een foto van uw vader tijdens één van de protesten met Voluntad Popular, een uitprint van de telefonische bedreigingen die uw vader zou ontvangen hebben, een kopie van de verblijfskaart van uw zus in Argentinië, een kopie van een Italiaans identiteitsdocument van uw grootmoeder, een kopie van de verblijfskaarten van de familie van F. A. (...) in Ecuador, foto's van uw vader en F. A. (...) en andere leden van oppositiepartijen, een artikel van La Manana over het uit de ether halen van de radiozender Brolleros, een artikel van Actualidad Venezuela over de molotovcocktail die naar het huis van F. A. (...) werd gegooid, een artikel van NTN24 over de gewerschoten op het huis van F. A. (...), drie artikelen over de gewerschoten op de radiostudio, een artikel over het protest aan de universiteit en een artikel van Notifaicon over de overval op de radiozender.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten vanwege de politieke activiteiten van uw vader. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u persoonlijk geviséerd werd.

In de eerste plaats kunnen, los van het feit dat een vrees voor vervolging steeds individueel dient te worden aangetoond en beoordeeld, reeds vraagtekens worden geplaatst bij het individuele karakter van de vervolging die uw vader zou hebben gekend.

Uit uw verklaringen komt niet onweerlegbaar naar voren dat uw vader persoonlijk zou geïnvloed worden. De feiten van vervolging die u aanhaalt zijn niet louter persoonlijk op uw vader gericht maar op de radiozender waarvoor hij actief was en op zijn vriend en medewerker bij deze radiozender, F. A. (...). Alle feiten zijn namelijk gericht ofwel tegen de kantoren van de radiozender of tegen het huis van F. A. (...). Hieruit komt niet naar voren dat dit buiten alle twijfel ook persoonlijk op uw vader zou zijn gericht. Waar u het heeft over telefonische bedreigingen aan uw vader valt ook hier niet uit af te leiden dat deze politiek geïnspireerd zijn. U weet niet wie de afzender van deze berichten is en over de inhoud van deze berichten verklaart u enkel dat er werd gedreigd uw vader te doden en dat er om geld werd gevraagd. Ook hier valt niet duidelijk uit af te leiden of het om vervolging zou gaan door de autoriteiten omwille van de politieke mening die uw vader uitte of dat het om criminelen gaat die zijn positie misbruiken om uw vader af te persen. U verklaart daarenboven dat uw vader zijn politieke activiteiten sinds augustus 2016 had gestaakt om u te beschermen (notities persoonlijk onderhoud p.21-22), dit maakt het des te opmerkelijk dat u meer dan een jaar later het land zou moeten verlaten uit vrees voor vervolging, omwille van deze (gestaakte) activiteiten. Het is daarbij weinig logisch te noemen dat u en uw vader steeds bij F. A. (...) bleven wonen. U verklaart namelijk dat hij er nooit mee opgehouden is om politieke zaken aan te kaarten (notities persoonlijk onderhoud p.22). Het feit dat uw vader zijn gedrag aanpaste om u te beschermen strookt niet met de beslissing in te trekken bij iemand die wel openlijk zijn kritiek bleef uiten. Ook dit gegeven zorgt er voor dat kan getwijfeld worden of de feiten die u aanhaalt daadwerkelijk politiek geïnspireerd waren en persoonlijk tegen uw vader waren gericht.

Bovendien is het eveneens opmerkelijk dat u een aantal vervolgingsfeiten onvermeld liet gedurende uw eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar sprak u namelijk niet over de aanval op het huis van F. A. (...) in oktober 2017, wat volgens uw verklaringen de druppel uitmaakte waardoor u besliste het land te verlaten (notities persoonlijk onderhoud p.18). Hoewel u van bij het begin van het persoonlijk onderhoud aangeeft deze feiten niet vermeld te hebben (notities persoonlijk onderhoud p.4) en verklaart dat u dit naliet omdat u werd gezegd dat het slechts een kort interview zou zijn en u hier op dat moment nog geen bewijzen voor had (notities persoonlijk onderhoud p.19) neemt dit niet weg dat het vreemd wordt bevonden dat u die ingrijpende feiten onvermeld liet. Indien dit de laatste feiten betreffen die u er toe brachten te beslissen om het land te verlaten kan verwacht worden dat, ook al is de tijd beperkt en heeft u hier nog geen bewijzen voor, u dit noodzakelijk vindt om te vermelden. Er wordt namelijk van een verzoeker om internationale bescherming verwacht dat deze van bij aanvang van de procedure alle elementen vermeldt die aanleiding kunnen geven tot een beschermingsstatus het feit dat u dit niet vermeldt, schaadt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Daarnaast bent u eveneens uiterst vaag met betrekking tot de actoren van wie de vervolging zou uitgaan. U verklaart dat de vervolging uitgaat van de burgemeester Pablo Acosta en dat alle incidenten door hem werden georkestreerd. U kan echter geen enkel concreet element aanhalen waaruit blijkt dat hij het daadwerkelijk was die achter de verschillende bedreigingen zat. U verklaart dat de dreigberichten die uw vader ontving van hem afkomstig waren, echter, deze zouden via een anoniem nummer verstuurd zijn. U verklaart te hebben geprobeerd te achterhalen van wie de bedreigingen uitgingen maar dit nooit te weten zijn gekomen (notities persoonlijk onderhoud p.22-23). Deze burgemeester zou u of uw vader nooit rechtstreeks hebben aangesproken of bedreigd (notities persoonlijk onderhoud p.21). Van alle incidenten verklaart u niets gezien of gehoord te hebben en niet te weten wie precies de daders waren (notities persoonlijk onderhoud p.17). Aangezien bij de inbraak op de radio verschillende spullen zouden gestolen zijn en andere vernield werden valt hier niet ontegensprekelijk uit af te leiden dat dit om een politiek geïnspireerde actie ging en niet om louter banditisme. U slaagt er derhalve niet in ook maar enige concrete verklaringen af te leggen over de actoren verantwoordelijk voor de vermeende vervolging van uw vader of om aan te tonen dat dit individuele, politiek geïnspireerde vervolging betreft.

Eveneens opmerkelijk is het lange tijdsverloop tussen de verschillende door u aangehaalde feiten. De eerste incidenten vonden plaats in augustus 2016, vervolgens werd in de kantoren van de radio ingebroken in oktober 2016, de volgende feiten vonden plaats in oktober 2017 (notities persoonlijk onderhoud p.17-18). U verklaart dat in september 2016 helemaal niets gebeurde en dat ook daarna lange periodes geen incidenten waren (notities persoonlijk onderhoud p.18). Indien het om een gerichte vervolging zou gaan, bedoeld om u en uw vader kwaad te berokkenen, kan er worden van uit gegaan dat men intensiever aandringt om jullie hun standpunt duidelijk te maken en niet een jaar laat voorbij laat gaan zonder duidelijk te maken wat men van uw vader verwacht. Bovendien blijken de laatste incidenten, zoals vermeld, enkel op F. A. (...) gericht. U verklaart dat dit incident er kwam nadat F. A. (...) verklaringen had afgelegd op tv (notities persoonlijk onderhoud p.23). De aanval was dan ook specifiek op zijn huis gericht. Indien uw vader al onder de aandacht van de autoriteiten zou zijn gekomen valt het

moelijk aan te nemen dat na een jaar waarin hij niet langer politiek actief was en het enige voorval duidelijk gericht was op F. A. (...), hij persoonlijk nog zou geïdiseerd zijn geweest.

Bovenstaande elementen zorgen er dan ook voor dat dat er twijfel kan worden geuit bij uw verklaringen dat uw vader persoonlijk geïdiseerd werd door de Venezolaanse autoriteiten of dat de mate waarin hij onder controle zou worden gehouden door de Venezolaanse autoriteiten zou resulteren in vervolging. Zodoende kunnen ook de gevolgen die dit alles mogelijks voor u kunnen inhouden niet beschouwd worden als een reden tot de toekenning van een beschermingsstatuut.

Daarbij dient elke vrees voor vervolging individueel worden aangetoond. Er zijn geen elementen die, indien uw vader al negatief onder de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou staan, er op wijzen dat deze vrees voor vervolging ook in uw hoofd zou gelden.

Ten eerste dient er te worden gewezen op het feit dat u verklaart zelf zo goed als niet politiek geëngageerd te zijn noch enige politieke activiteiten zou hebben ontwikkeld. U verklaart niet van politiek te houden en er nooit over gesproken te hebben (notities persoonlijk onderhoud p.12). U zou enkel sympathisant zijn van Voluntad Popular, de oppositiepartij waarbij ook uw vader betrokken is, maar ontwikkelde geen activiteiten voor deze partij. U verklaart enkel de activiteiten van deze partij op te volgen om op die manier na te gaan of u enig nieuws van uw vader kan verkrijgen. U zou zich zelfs niet opgegeven hebben om te gaan stemmen (notities persoonlijk onderhoud p.13-14). Tijdens uw eigen radioprogramma zou u dan ook nooit enig politiek thema aankaarten. U verklaart het niet te hebben over de situatie in Venezuela maar enkel over artiesten en andere roddels over bekende Venezolanen (notities persoonlijk onderhoud p.10). Waar u verklaart één keer aan een protest aan de universiteit te hebben deelgenomen kan dit evenmin worden weerhouden om u te beschouwen als een politiek geëngageerd persoon. Hieromtrent verklaart u namelijk slechts één keer aan een protest deel te hebben genomen zonder daarbij enige rol te hebben gespeeld bij de organisatie van dit protest of in het oog zijn gelopen gedurende dit protest. Bovendien vonden in dezelfde periode verschillende andere protesten plaats waar u niet aan heeft deelgenomen, zodoende kan allerm minst worden aangenomen dat u sterk activistisch was of omwille van deze activiteiten negatief onder de aandacht zou komen van de Venezolaanse autoriteiten.

Ten tweede blijkt uit uw verklaringen dat u louter op basis van uw activiteiten voor de radio door de Venezolaanse autoriteiten zou beschouwd worden als een lid van de oppositie. Er kunnen vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen persoonlijk betrokken te zijn geweest bij de activiteiten van uw vader. U slaagt er namelijk allerm minst in om duidelijkheid te scheppen in uw activiteiten voor de radio of hier gedetailleerde verklaringen over af te leggen.

Het is hierbij uiterst opmerkelijk dat u er niet in slaagt uw activiteiten voor de twee verschillende radiozenders duidelijk te onderscheiden en te situeren. Wanneer u wordt gevraagd naar uw activiteiten voor de radio geeft u spontaan aan sinds juni 2014 tot aan uw vertrek uit het land actief te zijn geweest voor Brolleros. Er werd zelfs gezegd dat u nog steeds voor de radio actief was zodat niet zou vermoed worden dat u het land had verlaten (notities persoonlijk onderhoud p.9-10). Ook bij uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken haalt u aan in deze periode voor Brolleros actief te zijn geweest (verklaring DVZ vraag 12). Echter, uit uw verdere verklaringen en de documenten die u neerlegt blijkt dat de zender pas eind mei 2016 werd opgericht en reeds eind december 2016 door de overheid zou zijn opgedoekt (notities persoonlijk onderhoud p.13 en p.18). Wanneer u wordt gewezen op deze inconsistentie binnen uw verklaringen geeft u aan dat u bedoelde dat u voor de andere radiozender, namelijk La Rumbra, actief was en u amper voor Brolleros heeft gewerkt (notities persoonlijk onderhoud p.10). Hoewel de vraag u duidelijk werd gesteld, blijkt u zelf niet in staat het onderscheid te maken tussen beide radiozenders, wat bevreemdend is gezien u er lange tijd actief was en stelt dat er een duidelijk onderscheid is tussen beide zenders, waarbij de ene puur politieke kwesties zou behandelen en de andere politieke onderwerpen vermijdt. Nog meer bevreemdend is het feit dat het attest dat door uw vader werd opgesteld met betrekking tot uw activiteiten voor de radio eveneens stelt dat u sinds juni 2014 voor Brolleros actief was. U verklaart daarbij dat ook uw vader zich vergiste en er La Rumbra wordt bedoeld (notities persoonlijk onderhoud p.10). Dergelijke inconsistente verklaringen tasten uw geloofwaardigheid zelf actief te zijn voor deze radio reeds ernstig aan.

Ook met betrekking tot de programmatie en de medewerkers bij deze radio bent u zodanig slecht geïnformeerd dat ook dit uw geloofwaardigheid persoonlijk bij deze radio betrokken te zijn verder ondermijnt. U verklaart dagelijks van twee tot vijf een eigen programma te hebben gehad maar ook hier slaagt u er niet in duidelijk te stellen op welke van de twee radiozenders dit programma werd

uitgezonden. U haalt dit programma aan wanneer u expliciet naar uw activiteiten voor Brolleros wordt gevraagd (notities persoonlijk onderhoud p.10). Verder in uw verklaringen wijzigt u dit echter opnieuw en geeft u aan dat dit uw programma op La Rumbra betrof (notities persoonlijk onderhoud p.12). Uiterst opmerkelijk is eveneens dat u zich niet kan herinneren hoe uw eigen radioprogramma dan wel heette (notities persoonlijk onderhoud p.11). Dat u zich dergelijke basisinformatie niet herinnert terwijl u lange tijd dagelijks dit programma zou hebben gepresenteerd tast uw geloofwaardigheid dat u dit programma zou hebben gepresenteerd verder fundamenteel aan. Eveneens is het opmerkelijk dat u zo zich goed als geen medewerkers van beide radiozenders herinnert. U kan enkel F. A. (...) noemen als een medewerker van uw vader (notities persoonlijk onderhoud p.12). Zelfs wanneer u andere medewerkers van deze zender worden genoemd slaagt u er niet in deze specifiek te situeren binnen de radiozenders. U wordt de naam van C(...) A(...) H(...) voorgelegd, volgens informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal (Brolleros.com – Equipo de Brolleros) de voorzitter van Brolleros. U verklaart echter nog nooit van deze man te hebben gehoord (notities persoonlijk onderhoud p.13). U herkent weliswaar twee andere medewerkers wanneer deze u worden genoemd maar slaagt er niet in concreet hun taken bij de zender toe te lichten (notities persoonlijk onderhoud p.24). Hoe dan ook blijft het opmerkelijk dat u als medewerker van deze radio er niet in zou slagen enige andere dichte medewerkers te noemen. Opmerkelijk in deze is eveneens dat in de toegevoegde informatie uw vader wel vernoemd wordt bij de medewerkers van deze zender maar er enkel vernoemd wordt als een columnist en zodoende niet iemand die deze zender zou hebben opgericht of er een leidende functie heeft, zoals u verklaart.

Daarnaast wordt gewezen op een bijkomende tegenstrijdigheid met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar geeft u aan dat u wel degelijk de situatie in Venezuela besprak tijdens uw radio-uitzendingen (vragenlijst CGVS vraag 5), terwijl u dit expliciet ontkent voor het Commissariaat-generaal en verklaart enkel een programma te hebben gehad waar over showbizz werd gepraat en u nooit politieke onderwerpen aansneed (notities persoonlijk onderhoud p.10 en p.12).

Dergelijke inconsistenties zorgen er dan ook voor dat er kan getwijfeld worden aan uw persoonlijke betrokkenheid bij een politiek gekleurde radiozender en bijgevolg eveneens aan de vervolging die u daardoor zou dienen te vrezen.

Ten derde brengt u geen enkel bijkomend element aan dat er op wijst dat, indien uw vader al zou gevisieerd zijn, dit ook in uw hoofd in vervolging zou resulteren. Nergens in uw verklaringen komt naar voren dat u persoonlijk werd gevisieerd. U verklaart nooit persoonlijk te zijn benaderd maar enkel problemen te zullen kennen omwille van uw vader (notities persoonlijk onderhoud p.20). U verklaart weliswaar ook persoonlijk gezocht en gevisieerd te worden maar kunt dit allerminst hard maken. U verklaart dat u voelde dat u gevolgd werd maar toont daarmee allerminst aan op welke manier u werd gevolgd of dat dit zou gebeuren met het oog op mogelijke vervolging. Zij waren namelijk reeds van augustus 2016 op de hoogte dat jullie bij F. A. (...) logeerden en u bleef daarbij nog geruime tijd uw universitaire studies verder zetten (notities persoonlijk onderhoud p.9). Indien zij u daadwerkelijk viseerden hadden zij derhalve al ruimschoots de mogelijkheid om u te benaderen, wat zij nalieten. Bovendien verklaart u in mei 2017 nog deelgenomen te hebben aan een studentenprotest (notities persoonlijk onderhoud p.18). Een dergelijk gedrag strookt niet met iemand die gelooft dat hij persoonlijk wordt gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, te meer u verklaart verder absoluut niet politiek geëngageerd te zijn.

Er kan derhalve geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen persoonlijk vervolgd te zullen worden omwille van de vermeende politieke activiteiten van uw vader. Zowel de persoonlijke vrees die uw vader zou dienen te koesteren als de mate waarin deze vrees voor vervolging ook voor u gevolgen zou kennen worden hierbij in twijfel getrokken.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw verschillende identiteitsdocumenten en deze van uw vader en uw grootmoeder vormen enkel een bewijs van uw identiteit en deze van uw vader en uw grootmoeder, wat in deze niet ter discussie wordt gesteld maar evenmin een vrees voor vervolging kan aantonen. De verblijfskaarten van uw zus in Argentinië en deze van F. A. (...) en zijn familie in Ecuador zijn evenmin in staat een persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofd aan te duiden. Het simpele feit dat uw zus het land heeft verlaten vormt geen enkele indicatie met betrekking tot de reden waarom zij het land zou hebben verlaten. Dit geldt evenzeer voor de verblijfskaarten van F. A. (...) en zijn familie. Hoogstens toont dit aan dat u deze familie kent, wat onvoldoende aanwijzing vormt voor uw verklaringen dezelfde vervolging als hen te moeten vrezen. Wat

betreft het attest dat aantoont dat u actief was voor de radiozender Brolleros, los van de eerder aangehaalde inconsistentie in de inhoud van dit attest, namelijk dat er gesteld wordt dat u sinds 2014 voor Brolleros actief was terwijl er in werkelijkheid voor La Rumbra werd bedoeld, ondermijnt ook het gegeven dat het uw eigen vader is die dit attest heeft opgesteld, de objectieve bewijskracht van dit document. Temeer aangezien uit de toegevoegde informatie niet blijkt dat hij een leidinggevende functie heeft binnen de radiozender. De foto van u en uw vader in de radiostudio, de foto's van uw vader met verschillende oppositieleden en de foto van uw vader tijdens een protest van de politieke partij Voluntad Popular en het attest dat zijn lidmaatschap van deze partij aantoont, tonen enkel aan dat uw vader voor deze radiozender actief was, lid was van een oppositiepartij en verschillende contacten had binnen het oppositielandschap. Louter op basis van deze foto's kan echter niet geconcludeerd worden dat uw vader ook daadwerkelijk vervolging kende omwille van deze activiteiten en contacten. Ook de verschillende artikelen over de incidenten die u aanhaalt zijn hier niet toe in staat. Het feit dat dit daadwerkelijk heeft plaatsgevonden toont niet aan dat hierbij u of uw vader werd geviseerd, noch dat het politiek geïnspireerde daden betreft. Wat betreft de uitprint van de telefonische bedreigingen die uw vader zou ontvangen hebben kan ook dit het politiek getinte karakter van deze bedreigingen niet aantonen of bewijzen dat dergelijke bedreigingen ook voor u persoonlijk gevolgen zou kennen. Hoedanook dient opgemerkt dat de bewijswaarde van dergelijke uitprints überhaupt uiterst klein is, gezien gelijk wie gelijk welke berichten met gelijk welke simkaart kan versturen, omwille van gelijk welk motief.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van G n ve in aanmerking kan worden genomen.

Overeenkomstig artikel 48/4,  2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4,  2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel geviseerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4,  2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er eveneens rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat uit haar verklaringen niet onweerlegbaar blijkt dat haar vader persoonlijk zou geïdoleerd zijn, verwijt verzoekster de commissaris-generaal een gebrek aan ernst. Zij merkt op dat zij een begin van bewijs heeft aangebracht van de politieke activiteiten van haar vader, van de dreigementen en van de aanvallen op het huis waarin zij verbleven. Verzoekster meent dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud ook voldoende gedetailleerd en consistent verteld heeft over de problemen van haar vader en haarzelf. Zij acht het bijzonder onredelijk van de commissaris-generaal om van haar te verwachten dat zij "onweerlegbaar" bewijst dat de aanslagen specifiek op haar vader waren gericht.

Met betrekking tot de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij een aantal vervolgingsfeiten onvermeld liet tijdens haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), laat verzoekster gelden dat zij bij de DVZ de kans niet kreeg om een volwaardig gehoor af te leggen. Zij stelt dat zij telkens onderbroken werd, dat werd benadrukt dat zij alles kort en bondig moest vertellen en dat haar werd gegarandeerd dat zij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) over voldoende tijd zou beschikken om over al haar problemen te vertellen, wat zij ook heeft gedaan. Zij acht het dan ook niet ernstig dat haar thans wordt verweten bepaalde vervolgingsfeiten niet te hebben vermeld tijdens haar administratieve registratie bij de DVZ.

Wat betreft het lange tijdsverloop tussen de verschillende door haar aangehaalde vervolgingsfeiten, merkt verzoekster op dat zij dit uiteraard zelf niet in de hand heeft en dat zij niet kan verklaren waarom bepaalde zaken op een zeker moment gebeuren, zodat dit haar niet kan worden verweten.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster enkel sympathisant was van de oppositiepartij waar ook haar vader bij betrokken was en dat zij geen activiteiten voor deze partij ontwikkelde, repliceert verzoekster dat zij inderdaad enkel sympathisant was van de oppositie, doch dat dit de autoriteiten niet tegenhield om ook haar te viseren, zeker gezien het verregaand engagement van haar vader. Volgens verzoekster werd er geen onderscheid gemaakt tussen haar en haar vader.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal erg onredelijk te werk is gegaan bij de beoordeling van haar relaas, dat zij wel degelijk persoonlijk geïdoleerd werd en dat zij onmogelijk naar Venezuela kan terugkeren zonder vrees voor haar leven.

Verzoekster acht het verder stuitend dat zij blijkens de bestreden beslissing niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit toont volgens haar duidelijk aan dat de commissaris-generaal ten onrechte de problemen die Venezuela teisteren minimaliseert. Onder verwijzing naar de COI Focus "Venezuela. Situation sécuritaire" van 20 april 2018, toegevoegd aan het administratief dossier (p. 17-18), betoogt verzoekster vervolgens dat het geweld in Venezuela, evenals de politieke inspiratie van het geweld gepleegd door de *colectivos*, niet kan worden genegeerd. Zij meent dat het duidelijk is dat de Venezolaanse overheid niet bij wil/bij machte is om haar te beschermen tegen deze groep, die verantwoordelijk is voor een groot deel van de gepleegde criminaliteit en intimidaties in het land, en verwijst in dit verband tevens naar een artikel van de New York Times van 22 april 2017.

Ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de algemene socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela laat verzoekster gelden dat de commissaris-generaal haar eigen COI Focus niet goed gelezen lijkt te hebben. Hieruit blijkt volgens haar duidelijk dat de situatie almaar erger wordt. Onder verwijzing naar enkele passages uit voormelde COI Focus, merkt verzoekster op dat de situatie in Venezuela op sociaal-economisch vlak compleet uit de hand gelopen is. Verzoekster verwijst verder naar een bericht van Human Rights Watch van 5 juli 2018 en merkt op dat ook de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld schetst van de actuele situatie in Venezuela (stuk 3).

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt het rapport “*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van OHCHR van juni 2018 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

2.2.2. Op 24 februari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met de COI Focus “*Venezuela. Situation socio-économique*” van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019 en de COI Focus “*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart Venezuela verlaten te hebben uit vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten vanwege de politieke activiteiten van haar vader en haar persoonlijke betrokkenheid daarbij. Verzoekster verklaart dat haar vader in 2004 volksvertegenwoordiger werd voor de partij van Chavez, maar dat hij zich na de dood van Chavez bij de oppositie aansloot omdat de situatie in Venezuela alsmäär slechter werd en het protest daartegen toenam. Verzoeksters vader zou zich uiteindelijk lid hebben gemaakt van de partij *Voluntad Popular*. Verzoeksters vader zou werkzaam geweest zijn bij twee radiostations, *La Rumbra*, dat door verzoeksters grootmoeder zou zijn opgericht, en *Brollers*, dat hij zelf in mei 2016 zou hebben opgericht om de politieke problemen in het land aan te kaarten. Ook verzoekster zou sinds juni 2014 tot aan haar vertrek voor *La Rumbra* hebben gewerkt en op deze zender dagelijks een eigen programma hebben gepresenteerd over de Venezolaanse showbizz. De radiostudio's van zowel *La Rumbra* als *Brollers* zouden gevestigd zijn in het gebouw waar verzoekster woonde. Verzoekster verklaart dat haar huis op 29 augustus 2016 beschoten werd en dat haar vader 's anderendaags tekstberichten waarin zijn kinderen met de dood werden bedreigd, alsook oproepen afkomstig van hetzelfde nummer ontving. Hierop zou verzoekster samen met haar halfzus, halfbroer en vader ingetrokken zijn bij een zekere F. A., een vriend van haar vader die ook actief was voor *Brollers* en zich politiek engageerde, en diens gezin. Op 20 oktober 2016 zou er ingebroken zijn geweest bij de radio. Daarbij zouden er computers vernield zijn en zou de airco gestolen zijn. Op 22 december 2016 zou verzoeksters vader gestopt zijn met werken voor *Brollers* toen de radio door de regering werd opgedoekt omdat er over politiek gepraat werd. Verzoeksters vader zou sindsdien nog bij *La Rumbra* zijn blijven werken. Verzoekster verklaart verder dat zij op 4 mei 2017 deelnam aan een protestactie aan de universiteit, die door de ordediensten hardhandig de kop werd ingedrukt. Omwille van het geweld dat hiermee gepaard ging zou zij besloten hebben zich niet meer met politiek in te laten. Op 4 oktober 2017 zou er 's nachts een molotovcocktail gegooid zijn op het huis van F. A., waar verzoekster zich op dat moment bevond, en op 19 oktober 2017 zou dit huis 's nachts beschoten zijn. Verzoekster verklaart dat dit laatste incident haar en haar huisgenoten ertoe heeft aangezet voorbereidingen te treffen om Venezuela zo snel mogelijk te verlaten. Zij zou het huis van F. A. op 25 oktober 2017 hebben verlaten en naar Caracas vertrokken zijn. Vandaar zou zij de volgende dag met het vliegtuig uit Venezuela vertrokken zijn. F. A. zou met zijn gezin naar Ecuador getrokken zijn en verzoeksters vader zou in Venezuela gebleven zijn en zich in afwachting van een mogelijkheid om het land te verlaten in het dorpje La Chapa hebben gevestigd.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève heeft, nu geen geloof wordt gehecht aan haar bewering als zou zij door de Venezolaanse autoriteiten persoonlijk worden gevisieerd vanwege de politieke activiteiten van haar vader. De commissaris-generaal acht het ten eerste (A) niet aangetoond dat verzoeksters vader persoonlijk zou zijn gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten omwille van de door hem geuite politieke mening, nu (i) de vervolgingsfeiten die verzoekster aanhaalt niet louter persoonlijk op haar vader waren gericht maar op de radiozender waarvoor hij actief was en op zijn vriend en medewerker F. A., (ii) verzoeksters vader zijn politieke activiteiten sinds augustus 2016 had gestaakt, (iii) verzoekster een aantal vervolgingsfeiten onvermeld liet gedurende haar eerste interview bij de DVZ, (iv) verzoekster uiterst vaag was over de actoren die verantwoordelijk zouden zijn voor de vermeende vervolging van haar vader, en (v) er veel tijd is verlopen tussen de verschillende door verzoekster aangehaalde feiten. Zodoende beschouwt de commissaris-generaal de mogelijke gevolgen van voormelde feiten voor verzoekster niet als een reden tot toekenning van een beschermingsstatus in haar hoofde. Ten tweede (B) stelt de commissaris-generaal vast dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat, indien verzoeksters vader al onder de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou staan, deze vrees voor vervolging zich ook tot verzoekster uitstrekt, nu (i) verzoekster verklaart zo goed als niet politiek geëngageerd te zijn, noch enige politieke activiteiten te hebben ontwikkeld en (ii) verzoekster onvoldoende kan overtuigen wat betreft haar bewering persoonlijk betrokken te zijn geweest bij de activiteiten van haar vader. Ten derde (C) stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen enkel bijkomend element aanbrengt dat erop wijst dat, indien haar vader al zou zijn gevisieerd, dit ook in haar hoofde in vervolging zou resulteren. Ten slotte (D) merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op dat de door verzoekster neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de beslissing kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in haar enig middel op te merken dat de commissaris-generaal niet betwist dat haar vader politiek actief was en voor een radiozender werkte, dat zij een begin van bewijs heeft aangebracht van de politieke activiteiten van haar vader, van de dreigementen en van de aanvallen op het huis waar zij verbleef, dat zij voldoende gedetailleerd en consistent verteld heeft over haar problemen en die van haar vader, dat zij zelf niet kan verklaren waarom bepaalde zaken op een zeker moment gebeuren, en dat het feit dat zij enkel sympathisant was van de oppositie de autoriteiten niet tegenhield om ook haar te viseren, zeker gezien het verregaand engagement van haar vader, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekster het verder bijzonder onredelijk acht van de commissaris-generaal om van haar te verwachten dat zij “onweerlegbaar” bewijst dat de aanslagen specifiek op haar vader waren gericht, doet zij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat er uit haar verklaringen of uit de stukken die zij heeft neergelegd ter staving van haar verzoek geen elementen blijken die erop duiden dat haar vader het slachtoffer was of is van persoonsgerichte en politiek geïnspireerde vervolging. Uit niets blijkt dat van verzoekster vereist wordt dat zij “onweerlegbaar” bewijst dat de aanslagen specifiek op haar vader waren gericht. Wel blijkt *in casu* – en verzoekster betwist niet – dat dit niet onweerlegbaar wordt bewezen en dat er verschillende indicaties aanwezig zijn in het administratief dossier die erop wijzen dat de aanslagen niet specifiek op haar vader waren gericht.

Verzoekster werd er op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van haar, als asielzoeker, wordt verwacht dat zij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom zij bij haar terugkeer problemen vreest of riskeert en dat zij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 18, vragenlijst, p. 1). Door zonder meer te herhalen dat het interview bij de DVZ kort was en dat zij niet de kans had om haar relaas in detail uiteen te zetten, doet verzoekster geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat zij alle feiten en elementen die haar ertoe gebracht hebben haar land van herkomst te verlaten vermeldt, zeker de gebeurtenissen die volgens haar verklaringen op het CGVS de directe aanleiding vormden voor haar vertrek.

De Raad besluit dat het betoog van verzoekster niet dienstig is om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij door de Venezolaanse autoriteiten zou worden gevisieerd omwille van haar betrokkenheid bij de politieke activiteiten van haar vader.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie in het administratief dossier uit een rapport dat zij bij haar verzoekschrift voegt en uit een rapport waaraan zij in het verzoekschrift refereert, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de socio-economische

situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster medische problemen zou hebben, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoeksters verklaringen evenwel blijken dat zij medische problemen heeft, laat staan dat haar op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *“Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, *“Y./Rusland”*, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *“Saadi/Italië”*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *“Mamatkulov en Askarov/Turkije”*, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, *“Müslim/Turkije”*, § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekster stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de *‘carnet de la patria’*), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in

een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing evenwel vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Verzoekster betwist deze vaststelling niet en brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen of argumenten aan die het tegendeel aantonen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN